

Алеся Олексіївна Кудактіна

14 років

Миколаївський ліцей імені Миколи Аркаса

*Викладачі: Фоміна Світлана Валеріївна та
Патлата Любов Василівна*

“The Wolf and the Hare”

The forest sleeps beneath the snow,
The moon is high, the wind is low.
A lonely wolf walks through the trees,
His heart is cold, he cannot breathe.
He lost his friends, he lost his light,
They disappeared into the night.
The one who hurt them ran away—
A hare with fear, so small and gray.
The wolf now follows every track,
He wants the one who won't come back.
The snow is deep, the night is long,
But in his chest, the pain is strong.
The hare once smiled, but now he runs,
Afraid to face what he has done.
He hides in shadows, soft and white,
But still he feels the wolf each night.
“I didn't think you'd follow me,”
The hare says near a frozen tree.
The wolf replies with quiet breath,
“You gave me loss, I give you death.”
But as they stand in silver light,
No blood is spilled that winter night.
The wolf just stares, then walks away—
Some wounds no vengeance takes away.

Бажання на день народження

Мені тринадцятий минало,
А в Світі миру було мало
Багато горя, крові й бід
Що схожі бачив мій прадід.
Я хочу в світі доброти,
Турботи, радості, любові
Всі сім'ї поряд, мир навкруги...
Без вибухів, сирен і болі.

Дотик Всесвіту

О, ви тільки гляньте, як світ цей кружляє,
як стіни шепочуть про давні часи,
і щось, невловиме, у сутінках грає,
між нами, між ними, як тиша і сни.

О, звісно, не варто казати про вічність,
бо вічність — це ж просто обман для сліпих.
Але, знаєш, є щось у цій дивній трагічності,
коли кроки відлунюють в коридорах глухих.

І, звичайно, напевно, можливо, ти чуєш,
як двері риплять — це не вітер, це час,
що котиться, падає, рветься, руйнує,
і знову будує — для нас і без нас.

А хто ми, до речі? Чиї ці обличчя?

Чиї це долоні торкають п'ятому?

О, як же приємно не знати, не кликати,
просто йти у безодню саму.

Ну, знаєш, не страшно — страшніше лиш тиша,
що точить себе, як Давид той граніт.

А може, ти просто, нарешті, залишиш
усе, що вже й так розгубив, просто так?

Так, мабуть, напевно, і навіть без сумнівів,
цей світ — це театр, де завіса важка.

Та, може, й не варто чекати відлуння,
коли в коридорах осінь м'яка.

О, бачиш, як сутінки хмарами в'ються,
як вітер разносить обірваний сміх?

А знаєш, давай просто разом забудем,
що буде, що було, хто ворог, хто свій.

Просто мовчи. Просто слухай.

Просто іди, як ішов би у сни.

Бо, знаєш, буває, що світ, хоч і знищений,
але і досі несе голоси.

Солов'їна мова

Коли відспівали солов'їні пісні
Гармошку стареньку свою достаю,
І граю, а хтось пританцьовує в ритмі,
Життям насолоджуюсь, наче в раю...
І навіть людина, що пісні не чує,
Тихенько про себе рахуватиме темп,
І слово, і ноту, як їжу смакує,
Відчувши в мелодії рідний момент.
Ні, не в мелодії справа, не в самому мені,
Це мова – моя, мелодійна й красива,
Яку я чую завжди навкруги.
Моя, українська, рідненька, під серцем
Вмостилася й залишиться тут назавжди.
Піде погуляти в країну маленьку,
А потім повернеться знову сюди.

La langue ukrainienne

La langue douce, la langue belle,
Comme un ruisseau, comme un appel.
Elle chante haut, elle danse bien,
Comme le vent dans le matin.
Ses mots brillent sous le soleil,
Bleu et jaune, rêve sans veille.
Dans le cœur, elle reste vive,
Comme une étoile toujours active